

Sygn. akt VII U 1225/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

Protokolant st. sekr. sąd. Marta Szacoń

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2016 roku w Lublinie

sprawy A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania A. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 22 maja 2015 roku znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje A. D. prawo do emerytury począwszy od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 1225/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 22 maja 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. D. przyznania prawa do emerytury, gdyż wnioskodawczyni nie udokumentowała 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła A. D. domagając się jej zmiany i przyznania prawa do emerytury. Wnosiła o zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresów od dnia 1 stycznia 1982 roku do dnia 31 lipca 1982 roku oraz od dnia 1 maja 1983 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

A. D. urodzona (...) w dniu (...) roku złożyła wniosek o emeryturę. Jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, jednak złożyła wniosek o przekazanie zgromadzonych tam środków na dochody budżetu państwa. Przed organem rentowym udowodniła 24 lata, 3 miesiące i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych, w tym 9 miesięcy stażu pracy w warunkach szczególnych w okresie od dnia 1 sierpnia 1982 roku do dnia 30 kwietnia 1983 roku (okoliczności bezsporne).

A. D. z dniem (...) roku, po odbyciu stażu wstępnego, została zatrudniona w (...) Przedsiębiorstwie (...) w L. na stanowisku inżyniera stażysty (k. 6A – akta osobowe – k. 15). Od dnia 1 grudnia 1979 roku wnioskodawczyni

awansowano na stanowisku inżyniera budowy (k. 3B ao). Kolejnymi angażami przenoszono ją na kolejne budowy (k. 4B – ao). Od dnia 1 stycznia 1982 roku wnioskodawczyni zajmowała stanowisko inspektora (k. 7B ao). W dniu 1 sierpnia 1982 roku powierzono jej stanowisko majstra budowy (k. 8B ao). Od dnia 1 maja 1983 roku przeniesiono ją na stanowisko z-cy kierownika obiektu (k. 10b ao). Od dnia 1 sierpnia 1988 roku wnioskodawczyni piastowała stanowisko z-cy kierownika budowy (k. 20b ao). Stanowisko to nie uległo zmianie do dnia 31 grudnia 1998 roku (k. 29-31b ao).

Przedsiębiorstwo (...) (obecnie (...) sp. z o.o. w L.) prowadzi budowy i remonty hal przemysłowych. Przez pierwsze 10 lat wnioskodawczyni pracowała na (...) Zakładów (...). Następnie zajmowała się budową w Fabryce (...). Na budowie rozmieszczone były barakowozy, gdzie podpisywano listę obecności. Znajdowała się tam dokumentacja techniczna dotycząca budowy. Żadnych innych dokumentów nie przechowywano na terenie budowy. Jako inspektor nadzoru wnioskodawczyni sprawowała bezpośredni nadzór nad brygadami prowadzącymi budowę. Te same obowiązki wykonywała jako z-ca kierownika obiektu i budowy. Wówczas nie było już stanowiska inspektora i zmiana stanowiska wynikała z awansu, a nie ze zmiany wykonywanych czynności. Początkowo były 3 brygady, a następnie 8. W każdej brygadzie znajdował się brygadzista pracujący. Brygady były 3-4 osobowe. W ich skład wchodził monterzy instalacji sanitarnych, spawacze, monterzy konstrukcji. Wnioskodawczyni zajmowała się budową wentylacji dotyczącej oddymiania i odpylania pieców łuków, w których wytapiało się żeliwo. Montowano konstrukcje pod kanały wentylacyjne o przekroju 2-3 metrów na wysokości 10 metrów. Wnioskodawczyni osobiście wchodziła do kanału i sprawdzała poprawność wykonania czy został dobrze zespawany, skręcony, czy prawidłowo zamontowano uszczelki. Montowano także klapy pożarowe na wysokości, które opuszczano przy pomocy helikoptera. Wnioskodawczyni wówczas była asekurowana linami. Sprawdzała szczelność kanałów, regulacje. Bezpośrednio nadzorowała montaż 4 kominów o wysokości 50-60 metrów, które wykonane były z blachy. Nadzorowała wtedy monterów konstrukcji stalowych na wysokości. Montaż kanałów wentylacyjnych odbywał się w całości na wysokości. Wnioskodawczyni nie zajmowała się zamawianiem materiałów, tym zajmował się odpowiedzi dział w siedzibie firmy. Wnioskodawczyni nie wykonywała analizy kosztów. Zajmowała się bezpośrednim nadzorem pracujących brygad, a następnie przeprowadzała próby ciśnieniowe i testy, których wyniki przysyłała do siedziby firmy (zeznania wnioskodawczyni – k. 21v-22, 36, zeznania J. M. – k. 34v-35, zeznania J. W. – k. 35-35v, zeznania K. W. – k. 35v-36). Od dnia 8 sierpnia 1990 roku do dnia 30 listopada 1990 roku przebywała na urlopie wychowawczym (k. 4 akt ZUS dot. kapitału początkowego).

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych dowodów. Akta osobowe wnioskodawczyni z przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. zostały wystawione przez pracodawcę i były autentyczne. Zawierały pieczęcie i podpisy osób uprawnionych do działania w imieniu pracodawcy. Były prawidłowo przechowywane. Nie były kwestionowane przez strony. Zachowana została ciągłość stanowisk pracy. Ponadto akta te były kompletne.

Przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla wnioskodawczyni. J. M. od 1969 roku pracował powyższym zakładzie na stanowisku technika budowy, od 1974 roku zajmował stanowisku kierownika budowy, od 1988 roku kierownika grupy robót. J. W. od 1965 roku do 2003 roku pracował jako kierownik budowy. K. W. był tam zatrudniony od 1968 roku do 2010 roku jako majster budowy, zastępca kierownika budowy i kierownik budowy. Świadcowie pracowali wspólnie z wnioskodawczynią i mieli możliwość zaobserwowania wykonywanych przez nią obowiązków w trakcie pracy. Zeznawali logicznie, spontanicznie i szczerze. Niektórych szczegółów nie byli w stanie sobie przypomnieć jednak jest to zrozumiałe z uwagi na znaczny upływ czasu. Treść tych zeznań w powiązaniu z twierdzeniami wnioskodawczyni oraz treścią akt osobowych pozwoliła na jednoznaczne ustalenie faktycznie wykonywanych przez wnioskodawczynię czynności w trakcie całego okresu zatrudnienia. Świadcowie jednoznacznie wskazali, że wnioskodawczyni zajmując stanowiska inspektora i z-cy kierownika obiektu i budowy była odpowiedzialna za budowę wentylacji. Wiązało się to z bezpośrednim nadzorowaniem brygad prowadzących budowę. Konieczne było osobiste sprawdzanie wykonanej pracy, jej ewentualne korygowanie, a po jej zakończeniu przeprowadzenie odpowiednich testów. Wnioskodawczyni nie zajmowała się sprawami administracyjnymi poza prowadzeniem listy obecności. Na budowie zajmowała się wyłącznie dbaniem o wykonanie obiektu zgodnie z projektem i zasadami sztuki. Wskazać ponadto należy, że praca J. W. w przedsiębiorstwie (...) na stanowiskach kierowniczych została przez Sąd Okręgowy w Lublinie uznana za pracę w warunkach szczególnych wyrokiem z dnia 20 lutego 2009 roku sygn. akt VIII U

2426/07, którym przyznano świadczeniowi emerytury (k. 86-97 akt VIII U 2426/07). Podobnie za pracę w warunkach szczególnych uznano pracę K. W. wyrokiem z dnia 16 października 2014 roku sygn. akt VIII U 1709/13, któremu również przyznano prawo do emerytury w obniżonym wieku (k. 71,74-88 akt VIII U 1709/13). Zeznania świadków były zgodne z twierdzeniami wnioskodawczynie. Sąd uznał je za wiarygodne, podobnie jak zeznania wnioskodawczynie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że wnioskodawczynie wykonywała pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach: od dnia 1 stycznia 1982 roku do dnia 31 lipca 1982 roku, od dnia 1 maja 1983 roku do dnia 7 sierpnia 1990 roku i od dnia 1 grudnia 1990 roku do dnia 31 grudnia 1990 roku – wyłączono okres urlopu wychowawczego (łącznie 15 lat, 11 miesięcy i 7 dni), wskazaną w wykazie A, dziale XIV poz. 25 - Kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług oraz dozór inżyniersko-techniczny na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Pracami, nad którymi wnioskodawczynie sprawowała bezpośrednią kontrolę były prace spawaczy i monterów na wysokości, odpowiednio dział XIV poz. 12 Prace przy spawaniu i wycinaniu elektrycznym, gazowym, atomowowodorowym oraz dział V poz. 5 Prace przy montażu konstrukcji metalowych na wysokości.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.), kobietom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Emerytura taka przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Od 1 stycznia 2013 roku nie jest wymagane rozwiązanie stosunku pracy przez ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Według art. 32. ust. 2 za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Ustęp 4 stanowi natomiast, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Zgodnie z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 3 cytowanego rozporządzenia za okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia. Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis art. 1 § 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych

i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego wnioskodawczyni w niniejszym postępowaniu udowodniła staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat, 11 miesięcy i 7 dni. Oznacza to, że spełnia on przesłankę 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych. Pozostałe przesłanki nie były sporne. Zaskarżoną decyzję należało zatem zmienić i ustalić A. D. prawo do emerytury począwszy od dnia (...)roku, tj. od dnia złożenia wniosku o emeryturę.

W tym stanie rzeczy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.